

Jolsvai András

Édesszájúak

Ez egy napsütötte regény. Hársfaillatú, eperízű, szerelmetes. Egy szerethető család története. Egy házaspáré és a gyermekeiké, egy vendéglőé, és egy olyan koré, amelyben olykor édes is lehetett az élet. Ebben a családban biztosan.

Operett, regényben elbeszélve, mondja művéről a szerző, ami persze túlzás, hiszen a történetnek vannak árnyékos lapjai is, de a végén azért jóra fordulnak a dolgok. (Szinte.) Az öregedő Szepinek hírneves vendéglője van a Városligetben, a Stefánián. Ide járnak ebédelni a környék hivatalnokai, iparosai, művészek és magánzók, családok és agglegények, a közelgő huszadik század és a Millennium boldog békeéveinek szereplői. Jönnek, mert itt fenséges házikosztra, kellemes társalgásra és szemre való felszolgálókra számíthatnak. Utóbbiak, Szepi három lánya pedig arra, hogy előbb-utóbb betoppan ide – ha nem is a szerelem, de legalább néhány épkézláb férjjelölt.

Csupa nevetés, csupa szeretet, csupa melegség ez a regény. Jolsvai András a tőle megszokott könnyedséggel és szellemességgel mutatja be ennek a boldog családnak a mindennapjait, a kemény munkát és a hétvégi önfeledt fürdőzést a hatalmas dézsában, élvezettel kíséri a családfőt bevásárló körútjaira a környékbeli bolgárkertészekhez, megtudhatjuk, micsoda érzéki örömet okoz a ház asszonyának néhány kiló édes eper, ha beköszönt a szezon. Az író játékos kedvében néhány festményt is odaálmodik a barátságos vendéglő falára. Hogy ezek történetesen Munkácsy-zsengék volnának, arról a szintén törzsvendég Benczúr Gyula szíves közléséből értesülünk. És itt sertepertél a fiatal Heltai Jenő is, pikáns verseivel bódítva a lányokat. Jolsvai András regénye egy derűsebb, emberibb, szerethetőbb világba röpíti vissza az olvasót. Ahol mi is otthonra lelhetünk.

Jolsvai András: Édesszájúak
Pesti Kaligram, 2024.

Ha valaki régebbi számainkban közölt Jolsvai írásokban a regény figuráit ismeri fel, az nem a véletlen műve…